

Tibold Szabina

Asszonyi Erő, Világmegváltó Feladat

A Magyar Őskutatási Fórumra szánt gondolatok - 2014

Egy nő, ha megjárja a *'Nagy, Nehéz Utat'*, az asszonyi sors elkerülhetetlen beteljesüléséhez vezető, állandóan végzetesnek ígérkező, transzformáló és ébredésekre ösztönző tragikomikus útját, elérkezik egy szellemi tisztásra, ahol végre megpihenhet. Magába mélyedhet a Csendben egy megvilágosult pillanatra, mielőtt átlép a Végtelen egyik számára megnyíló titokzatos kapuján, új élményei felé. Hiszen soha semmi nem végzetes, csak pillanatnyi ébredések sorozata az időtlen megvalósulásban, melyben az isteni szellem mást nem kér az utazó éntől, mint hogy felismerje tudatosulásának ihletett csendjét.

Elérkeztem magam is egy ilyen csendes tisztásra, s ennek az élménynek az üzenetét szeretném átadni. E Csendben megértettem, hogy a felismerések nem csak magunknak szólnak, hanem az egész emberiségnek is, hiszen minden ember egy élő sejtjét alkotja a hatalmas, közös emberi testnek, ezért felelős nem csak énje egzisztenciális létéért, hanem önmagán keresztül az emberi szellem emelkedéséért is.

Mindannyian valamilyen feladatot vállaltunk szervtelen formánkban, mielőtt vállaltuk a testben megélt út nehézségeit éppen úgy, mint gyönyöreit, meglepetéseit és megfoghatatlan csodáit. Minden napjainkban ilyen gondolatok nagyon távol esnek tőlünk, mivel a fizikai valóság gúzsba köt minket, s nagy része napi tevékenységünknek, hogy ezt a fojtogató kötelet levessük magunkról és létünket pillanatnyi kényelembe helyezzük. Tesszük ezt automatikusan, mert a sötét még beárnyékolja fényünket, hiszen celesztialis fordulópont előtt állunk, s még nem bukkantunk fel a csillagok horizontja fölé. Ez az időszak melyben élünk, a Celesztialis Hajnal. Tudjuk, hogy a hajnal az álmok ideje, már közeledünk az ébredés felé, de még nem vagyunk rögzött formánkba tudatosulva. Átvétítve ezt a hasonlatot a Mindenség méretére, e globális időszak, amelyben most szunnyadunk, az emberiség hajnala, az álmodás ideje. Mit álmodunk? A szépséget, ami bennünk honol, és amit megteremtünk figyelmünkkel és szívünkkel, vagy

káoszt és félelmeket? Az álmaink sokrétű valóságaink, figyelmeztetők, gyógyítók, inspirálók és prófétikusak. Amit magunk körül látunk nem más, mint az emberiség álmainak törött tükörcserepeiből visszanező refleksiók. Félelmesek ezek, s minél tovább nézzük a széthullott darabok képeit, annál nagyobb félelem tölt el bennünket döbbenetes képeitől. Ekkor kell a Csendbe lépünk, s bepillantani a Mindenség tökéletes, töretlen tükrébe. Igazságának, tiszta rendjének vetületében lehullnak a törött tükör szilánkjainak félelmei. Ekkor értjük meg, hogy minden úgy van, ahogy lennie kell, miénk a Mindenség egysége és tökéletessége. Ahová igyekszünk, már itt van, csak fel kell ismernünk képlékenységét. Egy kis példával szeretném alátámasztani, mennyire azok vagyunk már, amivé válni szeretnénk. Ezt az igazi történetet felhasználta az egyik népszerű amerikai TV sorozat *'The Waltons'* is, de valóban megtörtént az ötvenes években a pólió járvány idején. Egy több gyermekes asszony megkapta a betegséget. Vallásos volt és hitt az isteni csodákban, s eldöntötte, hogy ő újra járni fog. Az orvosok megmagyarázták neki, hogy ebből a betegségből nincsen felépülés, fogadja el valóságát és éljen vele legjobb tudása szerint. A Természetgyógyászok ajánlatait is kipróbálta, s makacsul hitte, hogy ő újra lábra áll. Semmi nem segített. Már ő is belátta, hogy itt az ideje a tolokocsinak, s nagyon meghasonlott volt hitében és gyengült testében is. Egy hajnalon mély álomban volt, s kicsi gyermeke síró hívogatása tört át álma ködén. Anyai reakcióval gondolkodás nélkül felkelt az ágyból, s indult félálomban gyermekét megnézni, amikor is döbbenetén ébredt rá, hogy ő jár. A bénulás elhagyta és visszatért egészsége. *'Ha teljesnek érezzük magunkat, azok vagyunk.'*

Körül vagyunk véve negatív energiákkal, s az emberiség betegsége minden sejtet megérintett, nem egyszer engem is. Egyet tudok, hogy valamikor egységes, egészséges voltam, mi az akadály, hogy újra az legyek... A sejtek is, mint minden, tudatosak a Teremtésben, tudatosak, tudatuk

nélkül hogyan tudnák megalkotni az anyaméhben a kicsi testecskét? Az emberiség sejteji, az egyének is tudatosak, tehát Földanya méhében képesek lennének arra, hogy egy egészséges Emberi Nemnek adjunk formát, s Fénybe léphessünk a celestialis Hajnal felragyogó pillanatában. Az isteni tudat és alkotóerő, mindenben jelen van. Ami eltévelyedik e rendtől, az visszatér a káoszba, melyből egyszer már kiemelkedett. Lelkiismeretünk az iránytűnk, s külső, belső tisztaságunk, egészségünk feltétele. – Itt általában valaki megszólal, s kezdi mondani a sok rosszat 'ami körülvesz, és magába akar olvasztani minket, sötét súlyával lehúzza, és lehetetlenné teszi a szépen élest, mert ugye hajszolni kell a pénzt a megélhetéshez'. Igaz, ha ezt a valóságot választjuk, felhasználhatjuk minden energiánkat a pénz hajszolására és megállás nélküli siránkozásra a negatívumok fókuszában. Tegyük fel, egy napon úgy ébredünk, hogy kipihentnek, vidámnak érezzük magunkat. A nap besüt az ablakon és valaki már megfőzte a friss kávé, illata körülöttünk lengedez, még el is mosolyodunk a reggel kellemességétől. Aztán az agyunk működésbe lép és sorolja a napi tennivalókat, emlékeztet minden idegesítő valóságunkra, személyekre és dolgokra, melyek megkeserítik életünket... Álljunk meg akkor egy pillanatra, mert ez a változó világunk határa. Vissza a napfényhez, a kávé aromájához, s az új nap ígéretéhez, ami ha akarjuk, ugyan úgy folytatódhat, mint a jóérzés, amivel ébredtünk. Tőlünk függ, hogyan folytatódik napunk. Ugyan azzal az erővel, mint amivel beárnyékkoltuk kellemes pillanatunkat, megtarthatjuk a napfényt, meg van hozzá minden adottságunk. Elhagyjuk az azonnali reakciókat és maradunk énünk napos oldalán. Erre a napos oldalra invitállok mindenkit, mivel elérkeztem végre mondanivalóm lényegéhez, az Asszonyi Erő Világmegváltó Erejéhez.

Szétnézünk a Természetben, s mindenből visszatükröződünk, mindenben aforizmát találunk, vagy elsodálkozunk az élővilág különböző létfenntartó megoldásain, melyek nem pontosan úgy működnek, mint a miénk, embereké, de világaik rendje és megoldásai csodálatra készítetnek, s példaként állnak előttünk. Ami teljesen hiányzik az ember nélküli élővilágban, az írott dogmák, törvények és kisajtolt szabályok agresszív, gátló feltételei. Mégis minden működik tökéletesen, úgy,

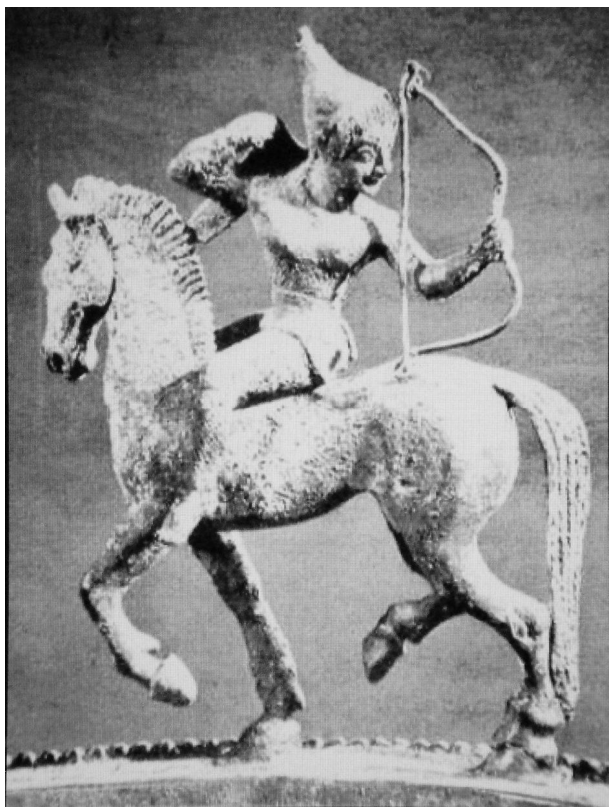
ahogy az isteni Szellem megalkotta. Miért kell akkor az embereket mondvacsinált gátakkal fel tartani természetes folyamukból és ezzel megakadályozni a velük született belső rend természetes kibontakozását, aktivitását? Oly ostobák lennénk, hogy ne tudnánk megkülönböztetni a jót a rossztól, a tevékenységet a lustaságtól, az ésszerűséget a zavarodottságtól, feketét a fehértől? Erről szó sincsen, valamilyen szinten mindenkiben benne él még a vele született belső, isteni mintázat. Persze könnyebb nem odafigyelni rá, mert akkor már nem szabad siránkozni. A ránk erőszakolt hamiságok és torz képek zavarják meg szellemünk tisztaságát, hiszen eredendően tudjuk, mi, mit kell tennünk, írott törvények nélkül is, mint a méhecské, akik pontosan tudják mennyi herére van szükségük a kaptárban, hogy biztosítsák a királynő megtermékenyítését, s tudják, mikor érkezett el az idő új királynő táplálásához. Mert abban van a titok, a táplálásban, ami eldönti a méhek világában, hogy dolgozó, here, vagy királynő lépjen ki a sejtéből.

A méhek példájával el is érkeztünk a matriarchális társadalom lényegéhez: Maximális női erő és tevékenység tökéletes rendje, aminek csodálatos terméke és tápláléka az édes, borostyán színű méz, s akkor sorolhatjuk a mézzel kapcsolatos hasonlatainkat is, a mézes hetektől a mézeskalácsig, hogy a mézes borról ne is beszéljek, mint szerelmi bájital. Mindenikben női hasonlatok emelkednek fel mélytudatunkból, melyeket koronáz az anyaméh fogalma. A világ teli van méhistennő szimbólumokkal, nincsen olyan kultúra, melyben ne lenne valamilyen méhecskével és Istennővel kapcsolatos reprezentáció, de az anyaméh csak a magyar nyelvben egyezik meg a méheccel, talán ezzel is aláhúzáva ősi, eredendő népi voltunkat.

Mi Magyarok magunkban hordozzuk a legősibb matriarchális rend fundamentumát. Szent Bábánk, Babba Máriánk, Napba öltözött Asszonyunk, Boldogasszonyunk e ködbe veszett, archaikus emlék testamentumai. Tehát, a Női Erő számkra nem csak egy tudat alatti emlék kell, hogy legyen, hanem egy velünk született istennői adottság, ami a Magyar Nőket és minden Szkíta nép asszonyait az ősmúltban felvértezett ERŐVEL, dönthetetlen szabadságtudattal és olyan öntudattal, amit ma természetesnek tarthatnánk, ha

RÁK VILÁGHÓNAPJA

a gilga-mesi (Galga-más) patriarchális agresszivitás le nem tiporja az Anyaistennőt és népeit, s meg nem becsteleníti a női nemet. Hamurabi (hamu rabbi) első írott törvényei a nőkkel kapcsolatban döbbenetesek. Írásba foglalja a nők és gyermekek tulajdon jogban tartását. A nők elveszítik jogukat a szabad párválasztáshoz, írástudáshoz és bármilyen irányítói, tanári, papnői hivatáshoz. Bábaság az egyetlen hivatás, amit nem tudnak megtiltani számukra (ahhoz még pár ezer évnek kell leperegnie korunkig), mert a szülő nőknek szükségük volt a bábákra, s a betegeknek azok ismereteire. A szüléssel és egyéb 'női intimitásokkal' kapcsolatos bábai területek megmaradtak a nők doméniumában még jó darabig, ahová a férfiak őszintén nem kíváncsiak behatolni, egészen a római császárság idejéig, ahol Cézár szórakoztatására látványos és kegyetlen császármetszések voltak (szó szerint) porondon.

Szkíta harcos nő. Bronz szobor Kr.e. 6. századból

A Női Erő fátylak mögé rejtőzködött, amint a patriarchális, újonnan megjelent és terjeszkedő szemita népek agresszíven és brutálisan vérbe fojtották az ősi rendet követő népeket. Ezekről az atrocitásokról mezopotámiai pecséthengerek is mesélnek, melyekkel Dr. Gyárfás Ágnes foglalko-

zik behatóan, s hozzáteszem értékében egyedülállón – kérek mindenkit, hogy forduljon megjelent munkáihoz e témával kapcsolatban, az Anya princípium mélységeinek tudományos ismertetéséért és a körülötte rejlő eltitkoltságok felismeréséért.

Egy olyan világban, melyben a nő soha nem ismert önállóságot, sem elismerést másért, mint a még fiatalnői szépségéért és reprodukív képességéért, a női erő értékrendszere nem állhat stabil alapokon, így lényege elferdül. Láthatjuk ezt a háremek szívbemarkoló, vagy hajmeresztő példáiból még ma is, hogy a külső női nemi-szervek rituális és horribilis csonkításáról ne is beszéljek. Pl. világvizonylatba Arábiában vannak legmagasabb arányszámban nők az elme(gyógy?)intézetekben, a legbrutálisabb körülmények között, semmi remény a gyógyulásukra vagy kibocsátásukra.

A Hun-Magyar nők ősei viszont szabadon születtek, szabadon éltek, nemesek voltak az életfeladatok minden területén. Őseink nem ismerték a szolgálalkúságot, s ez a szabadságtudat a génjeinkben van, ezért olyan nehéz az életünk ebben az eltörölő, megtorló világban. A gének is át tudnak alakulni folyamatos tudati és gyakorlati hatásoktól. Mégis, a mi eredendő ősgénjeink csodával határos módon, több évezredes agresszív ellenő, népünk tudatos irtása, testvérnépeink elhatárolása ellenére is, a szabadság tisztelete és szeretetet, s őseink igazságtudatát, mely népünk Jóistentől kapott születési joga, megtartottuk. De meddig tudjuk még magunkat ezek fényében és tudatában Magyaroknak tartani? A patriarchális uralom Rómával és annak új bárányszőrbé bújtatott 'Judeo-Christián' dogmaival, kereszténységnek álcázottan behatol hazánk szívterületére és népünket ősi hitvilágával együtt kegyetlenül maga alá tiporja. Mégis, mi Magyarok, dogmáink köré fonjuk saját Óskeresztény hitvilágunkat, Boldogasszonyunk fényében a magunk képére formálni e szomorú, eddig még megváltoztathatatlan páfördulást.

Sajnos akkor, itt valami megtorpant népünk lelkiületében, majd lassan átformálódott a Magyar Nők Erő-világában is. A férfi 'egó-t' könnyű lóra ültetni és a nők eddigi tisztelete csendesen elhalványodik. Balladáink tanúskodnak gyilkos, féktelen férfiakra, becsapott lányokról, asszonyokról, s bizony ezek a nők nincsenek női erejük teljében már. Áldozatok, még akkor is, ha maguk válasszák a halált. Molnár Anna kitűnik közülük,

borzasztó élménye után férfiruhába bújik, s otthonába ily módon, álcázva tér vissza. Anyasága, az igazhoz húzó jóérzése irányítja. A férje megbocsájt neki, mert szereti, s mert benne még nem veszett el az őszanya tisztelet.

A Női Erő férfiruhába bújtatottan kell, hogy működjön, mert már bújtatottan él népünknel is. Molnár Anna viszont, végez a nőgyilkos elvetemülttel, ami bizony komoly női erő bizonyítéka több szinten is. A mi asszonyaink ugyan úgy tudtak harcolni valamikor, mint a férfinépünk, ami azt bizonyítja, hogy meg tudták védeni magukat, ha szükség volt rá. Történelmünk példák sorozatát adja hős nőkről, akik védték az Nemzetet. Az erő nem a gyenge bántásában, letiprásában kell, hogy megnyilvánuljon, hanem a JÓ és a SZERETET védelmében. S akkor nézzük meg a mai, nyugati „emancipált” nőt, öltönyben, nyakkendőben, férfi taktikákkal és allűrökkel működni az üzleti és pénzvilágban. Barbara Streisand 'Yentl' alakítása világosan rámutat, hogy miért volt szüksége az u.n. nyugati nőnek 'emancipációra'. Például a zsidók és muzulmánok világában egy nő még a templomba sem tehetette be a lábát ahol a férfiak imádkoztak, mert a *'szent hely általuk tisztátlanná vált'*. Arról nem beszélve, hogy *egy menstruáló nőt meg sem lehetett érinteni, mert akkor a férfi vált tisztátlanná.* A női nemi-szervek „szakrális” csonkításáról csak azért teszek említést, mert az talán az utolsó, mai napig gyakorolt brutalitás a női nem ellen szemita körökben, aminek semmi más jelentősége nincsen, mint egy életre szólón megbélyegző erőszaka a gyermek-nőnek, az uralkodó, birtokló férfinem számára. Mi Magyarok ezt fel sem tudjuk fogni, mégis hagyjuk, hogy az ő értékrendszerük uralják valóságunkat. De ez, nem a Magyar Nők világa és útja, csak akkor lesz azzá, ha felvállaljuk, és gondolkozás nélkül elfogadjuk e ránk szózott alulrendeltséget.

Ha Csipkerózsika álmából felébredne a Magyar Női Óstudat, mit érezne bennünket látva? Milyen mélyen vagyunk mi Magyar Nők képesek önmagunkba tekinteni, s magunkhoz ölelni újra, a Szülő, Teremtő, megcsonkítatlan Ősanyát? Évezredekkel ezelőtt létező, álmainkból életre kelő, alkotó, gyógyító, tanító és harcoló nővéreinkkel körülvéve, azokkal a nőkkel, akik előttünk már megjárták azt az említett Nagy Nehéz Utat, csendesen reflektálhatunk. Ráébredhetünk e csendben ön-

magunk és a női elhivatottság univerzális princípiumára. Ráébredés kell, hogy legyen, mert ezek az ősi asszonyok nem hagytak maguk után útjelzőket és tanácsokat az őket követő, hozzájuk hasonlón az Őszanya arculatát és lelkét hordozó asszonytársaik számára. (Ha hagytak volt, azok eltöröltettek, vagy elhomályosodtak a pátriák történelem hamisításai során...)

Az a nő, aki maga megjárta ezt a feltérképezetlen Utat lelkesen, tudja, miről beszélek. A NŐ fogalma nyelvünkben egyenlő a növekedéssel, kiteljesedéssel, s ez nem véletlen, mint ahogyan nyelvünk ősi, szerves egységében semmi véletlenül nem adott hangokban kifejezést a körbefogó, Természetes világnak. Úgy bontakozhatott ki nyelvünk, mint MAGA e nép, a csillagokból, s ősi ajkunkon megszületett nyelvünk lélektükröző tisztasága. Vigyázzunk rá, hiszen Életfánk főgyökere ő...

Asszonyi Erő kell ahhoz, hogy világunkat megválthassuk. Előttünk gyötrődik példaként a patriarchista rendszer eredménye. – Amikor erről beszélgetek barátaimmal az USA-ban, azonnal megkérdezik, hogy nő-liberális vagyok, vagy mi..., a női egyenjogúság már nem téma, ki van az már harcolva. Legjobb tudásommal sem vagyok képes megértetni velük, hogy itt nem egyenjogúságról van szó, hanem az archaikus női erőről, ami egyenlő a teremtő-erővel, tehát első és elsődleges, nem kíván egyenlőséget, hiszen önmagából, önmagát teremti, tartja fenn, az egész emberiséggel együtt. Na, csak ez kell, hogy elszabaduljon a pokol. „Neked már az egyenlőség sem elég? Az Úristent is kasztrálni akarod?!” Hogy őszinte legyek..., de most oda nem megyünk még, nevetek fel. Azért meglepő módon érdeklő, vagy inkább izgatja őket a téma, s így mondom tovább az eredendő Istennőt, s annak háromságát, mely később az Atya, Fiú, s Szentlélekben formázódik meg a vallásban, ahol még a Szentlélek is hímneműként van fenntartva, annak ellenére, hogy a Biblia is idézi Jézus szavait: Édesanyám a Lélek. Meglepi őket, hogy az egyiptomi Ízisz-Ozirisz-Hórusz szentháromság az első lejegyzett három személy amelyben Ízisz Istennő tartja ez eddig még megfellebbezhetetlen istennői privilégiumát Élet, Halál és Feltámadás felett. Az egyiptomi mitológiát nehéz kihámozni Akhenaton megjelenése után, Ámon-Ra vallása úgy lett ősz-Egyiptomra ráhúzva,

mint ránk a római pápaság új dogmái. Megtartották az ősi istenek neveit, hogy azért legyen valami kapaszkodni valójuk.

Az Ízisz-Ozíríz-Hórusz szent három az utolsó, ahol Ízisz istennő, bár fiú gyermeknek ad életet egy furcsa koncepció után, még tartja, védi ősanyai elsőbbségét, igaz, nem kis szenvedések árán. (Érdekes talán itt megjegyezni, hogy Hórusz 'súlyom' az egyiptomi hieroglifákban, ami összehozza őt az ősmagyar hit kerecseny(Karácsony)súlyom Fényfelszabadító röptetésével.)

Ízisztől korábban Inannával (Ím-Anna) találkozunk, aki megnyitja méhét, hogy szerelmétől megfogjon, tehát szerelemben átélt istennői koncepció. Szabadon szeret, ő dönt teste és termékenysége felett, s ő hívja magához választottját. Egy UR városában talált ékiratos táblán olvasható vers Inanna szerelmi találkozásjáról regél. Így kezdődik a vers: „*Inanna fejére helyezte a sztyeppék koronáját...*” majd hívja Dumuzt, hogy szeresse őt. Hátát egy (gránát) almafának támasztja és megnyitja szeméremdombja barlangját.

Az Arany Hercegnő (Kazahsztán)

Elgondolkodtatónak találok két dolgot ebben az ősi szövegben: a 'sztyeppék koronáját' és az 'almafát'. Azokat a csúcsos fejdíszeket, mely a paziriki hercegnőt is díszítette ravatalán, Szibériában és Mongóliában még mindig viselik. A fiatal nők esküvői fejdíszei, mint a paziriki hercegnőé, valószínűleg tükrözik Inanna Sztyeppék Koronáját is. Ez azt jelzi számomra, hogy a nagy mezopotá-

miai kultúra (mielőtt felbomlasztották az új pátriák), és Turán, egység volt. – Almafa: a Bibliában a bűnbeesés jelképe, de az új római Christian vallást megelőzően anyajogú társadalmak domináltak, a miénk is az volt, Boldogasszonyunk testamentuma ennek. Az Anyajogú társadalmaknak éppen úgy megvoltak a maga szimbólumai, mint a mai társadalmaknak. A különbség, hogy a Természetől kapták szakrális jeleiket. Az ősi Istennők egyik szakrális jele a gránátalma. Nem kell sokat gondolkodni azon, hogy miért. Ebben a gyümölcsben, mint a petefészkekben fénylenek a gránát magocskák, leve vérvörös – termékenységet hirdet, azt, ami szerelemből fakad.

A biblikus almafa Inanna gránátalmafája lehet, termékenység szimbólum. Ide tartozik még valami, ami nagyon szeretném, hogy gondolkodásba ejtse az érdeklődőt. A Biblia kezdő soraiban két teremtés történet áll egymás után. Nem lehet meg nem kérdezni, hogyha Isten megteremtette a Mindenséget, eget és földet stb., s végül benépesítette emberekkel, *férfiakkal és nőkkel egyenlő értékben*, hogy szeressék egymást és sokasodjanak, akkor – hoppá – mi van itt az Ádám és Éva meg az almafa és kígyó történetben, a testvérgyilkosságban és a Paradicsomból való kiűzetésben elrejtve? Kik voltak Ádám és Éva? Ótestamentumi Újemberek? Évát Ádám oldalbordájából alkotja az Úr, valami genetikai laboratóriumban? Mi lett az első emberekkel, akik Isten tetszése szerint benépesítették a földet, s az jó volt, hogy egy új emberpár tönkregye bűneivel szépen rendezett, virágzó világukat? – Kérdem én, válaszom sajnos nincsen, csak sejtéseim...

Az alma gyümölcs, honnan jön ez a szó? Egyiptomban a prostituált, utcai táncosnőket nevezik Almának. Női név is 'Alma'. Elrejtve benne az (Al)Ma = Anya. De ha így is nézzük, az anya Napunkban is él: *ma* jelen időben *nap*, u.a. életet adó égitestünk a 'NAP'. Az összefüggések a magyar nyelvben kulminálnak, s talán számunkra jelenti a legtöbbet, s adja a megfejtést is...

Inanna utolsó reprezentálója a meghamisítatlan ősanyai Erőnek, ős-tudatnak. Nem csak istennőként, de papnőként is szerepel Ő. Egy hasonló ékirásos mezopotámiai táblán a következő áll: „Inanna irányítása alatt idős asszonyok és férfiak bölcs tanácsokat adtak”. Inanna idejében, a papnő és az idősek gyülekezetének irányítása

mögött nem pusztán emberi, hanem kozmikus, isteni rend állhatott. Érdekes hozzáfűzni, hogy a jégkorszak idején az észak-amerikai kontinensre átvándorolt altáji, turáni népek, akiket most natív Indiánoknak neveznek, megtartották az öregek irányító szerepét törzsi életükben.

Miért érdekes mindez nekünk, magyar nőknek? Úgy érzem mindenki tudja a választ, hiszen annak a fent említett Anyajogú, ősi kultúrának a mi népünk volt a megalapozója, talán a Bibliában szereplő első teremtéstörténet emberei mi vagyunk, akikre a Jóisten boldogan mosolygott, s összes teremtményével együtt kijelentette, hogy „Az JÓ!” Mi vagyunk az egyetlen nép a világon, aki az Ősanyát Boldogasszonyunkban a mai napig éltetjük, tiszteljük, szeretjük.

A NŐ: Istenanya, Papnő, Szűzi-lény – Első Szenthármasság. A tökéletes női minőség három-arcú megformálása

Istenanya, „Mert minden nő Istennő, s az Istennő minden nő”

Papnő, mert a bölcsesség istennői örökség, melynek szikrái bármely pillanatban fel tudnak lángolni időtlen mélységekből

Szűz, mert érintetlen tisztasága nem fizikai állapot, hanem léleknesség. Egy NŐ érintetlené tud válni bármely pillanatban, hiszen magában hordozza szeplőtlensége szakralitását, Életet és a Halált, s az Újjászületést.

A fent említett szenthármasságot magában rejt az egyetlen, s első őserő, az *ANYA*.

Mindent magában foglal *Ő*, mely a Teremtés mozzanatainak jelentősége az emberiség számára. A végtelenséget hordozza méhében. A teremtő erő benne szunnyad, Élet, s Halál vízének korsóit *Ő* tartja egyensúlyban. Benne fogamzik meg az álmokból szőtt valóság, mágikus, érinthetetlen szenvédélyben. Mindezt ősanyáink tudták és megalakulás nélkül, tiszteletben élték meg örökségük értékrendjét.

Figyelembe veszem a mágusi tanításokat is, melyek szerint nincsen sem kezdet sem vég, csupán egy hatalmas egységbe bújtatott folytatólagosság, mely új arcokban, formákban, meglepő pillanatok tudatosulásában valósul meg. *A Lélek állandó átalakulásokon vezeti keresztül énünket, nem másért, mint tudatosságra ébredésünk élményvilágának kincseiért.*

Ebből az ezoterikus perspektívából szemlélvén a dolgokat, az élet lényege megváltozik. Az anyagi világból szellemi szférákba emelkedünk, ahol az egzisztenciáért küzdő Én végre elcsendesülhet. Hiszen miért küzdünk, harcolunk azért, ami már adott? Létünk adott, s tudatunk határozza meg valóságunkat. „*Ahol a tudatom, ott a valóságom*” – ébredtem erre a felismerésre sok-sok évvel ezelőtt, s azóta is ismételve magamban, elsötétült pillanataimban.

A „*gondolkodom, tehát vagyok*”, más formában jelenik meg előttünk Ősanya jegyében: *Érzek, tehát élek* – e meghatározásokban rejlő különbség valójában a férfi és női minőségek tükrői, s rávilágítanak mondanivalóm lényegére. A női-erő érzésekben, megérzésekben magasztosul. Belülről világít, titokzatos, mint maga a Mindenség. Nem tervez, nem épít struktúrákat, nem szedi szét darabokra a tökéletet, hogy soha többé azt összerakni ne tudja. Mint a kisfiú, akinek mindent, amit óhajt megadnak a szülei csak, hogy ne ordítson már követelőzve. S mi az első dolga? Hogy mozgó kis játékát szétszedi, s most aztán azért ordít, hogy valaki csinálja már meg, mert nem megy a vacak dolog. – Éppen Iránban, Isfahán városban éltünk, melynek egyik nevezetessége a Rezgő Minaret, a világ hét csodájának egyike volt. A férjem két hónappal előttem érkezett Isfahánba, s új perzsa barátai azonnal elvitték meg nézni e hírességet. Laci már alig várta, hogy nekem is megmutassa. Miután megérkeztem én is, az első szabadnapján elmentünk a minarethez. Sikátorok között, az öreg városrészben nagy nehezen végre megtaláltuk. Egy fekete turbános mullah megjelent és szomorúan mondta, hogy nem érdemes felmászni, mert már nem rezeg a minaret. Döbbenet kérdeztük, 'miért nem?' – „Jöttek német mérnökök, hogy kisüssék, mitől rezeg. Csináltak vele valamit, azóta nem rezeg. Nem tudták visszacsinálni”. Mondanom sem kell, az akkori világ hetedik csodája máig sem rezeg. (A rossz nyelvek azt mondják, hogy helyet kellett csinálni egy új hetedik csodának, s a minaret lett ezért halálra ítéelve...)

A fenti kis példák alátámasztják az Asszonyi Erő, a NŐ lényegét az emberi közösség sorsában. Ahol a NŐI ERŐ, maga a gondoskodó NŐ nincsen tisztelve és áldva, ott káosz és rombolás keletkezik.

'Szenvedés' nem más, mint alávetni magunkat az útnak, mely felismeréshez, megvilágosodáshoz vezet minket. *A sötétség a Fény hiánya, gonosz a szeretet hiánya, az elkülönülés az érzékek hiánya.* Az Édesanya hiánya elveszett, meghasonlott, elárvult embert produkál, aki egész életében keresi az első ölelő kart, a tápláló emlőket, az Anya szerető biztonságát. Ennek az elveszettségnek égi tükrében az Ősanya hiánya él eltévelyedett emberiségünk előtt. A különbség az, hogy nem az Ősanya hagyott el minket, hanem mi hagytuk el őt, s engedjük száműzetésbe veszni, bemocskolván még az emléket is.

Egy az Isten mondjuk, de megosztódnak a hitek és nézetek arról az EGY-ről. Egy biztos, mindenki férfinek képzele, mert úgy tanítják. Mióta és miért férfi az Isten? Megérintem a választ – a patriarcha hordák bevonulásának kezdetétől... Az az EGY szülő, alkotó Tudat magába foglalja a Mindenséget, melyben Tér és Idő illúzió. Ez az illúzió adja meg valóságunkat, mely álmokban fokozódik tovább, s visz minket a végtelenbe. Ez, az Istenanya formulája az örökkévalósághoz, mert a nyitott spirál a női progresszivitás tulajdona, a tizenharmadik jel ígérete a csillagkörben. Az az EGY magába öleli az egészet, álmodat lát végtelent, s álmaiból megszületnek a valóságok, hogy egyszer újra visszatérjenek az örök álomba. Az Istenanya mintázatában nincsen helye a félelemnek, az öldöklésnek, a letiprásnak...

Mi Magyar Nők az anyajogúság bölcsőjében születtünk, olyanok vagyunk, mint az Ősanya maga. Nehéz megértenünk nemzetünk sorsának keserves hányattatását, különösen ebben az utolsó zűrzavaros játékban, mely szemfényt vesz velünk. Nem is kell valójában megérteni, mert nincsen semmi értelme, csak finoman visszavarázsolódni, abba az ősanayi erőbe, melyben a női erő a sorsa minden teremtménynek. Nem zárom ezzel ki a férfiakat, hanem kitárom előttük a nagykaput, hiszen a férfi energia dramatikusan fontos megjelenés a Teremtés porondján, Ősanya utolsó erőfeszítése talán. A tiszta táltosok tudják, Don Juan Matus ki is jelentette, hogy „A Mindenség alapjában feminin jellegű”. Az Ősanya princípiuma megszabja a férfiak szerepét is, mégpedig *aktív szerepüket*, mely szerint, ha megjárják próbatételeik útját, hőskökké magasztosulnak. Minden magyar népmesében megvan a formula ehhez a hősi úthoz, mely-

ben talán a *szerénység, nagylelkűség és gyengéd figyelem az útmutatók.*

Az a férfi, aki megtalálja az utat az Ősanya kebeléhez, nem emel kezét párjára, gyermekeire, nem issza le magát a sárga földig, hogy megszabaduljon egy delíriumos pillanatra e tönkrevágott értékrendszerű világtól, mellyel semmit nem tud kezdeni. Legfőként megoldani fonákságait nem képes, hanem mindenféle egéruat keresvén próbálja megtalálni pillanatnyi anyagi feloldásait szenvedéséből. Ez az ördögi labirintus, melyből nem talál ki soha, ha csak meg nem tanul felé emelkedni és a lélek szintjéről lenézni rá... A táltosok tudnak alakot változtatni és repülni. Megalkotják a hidat ég és föld között, s minden férfi megtalálhatja önnön táltosát, ha nem ragad le rettegő énjénél, vagy az érzéketlenség ködében el nem tévelyül.

Jelenjen meg akkor az Asszonyi Erő Világmegváltó szépsége égi tükröként előttünk. Elkapjuk vele az Ősanya-Őstennő-Őstér fényét és bevilágítjuk Népünk szívébe.

Az Ősanya ÁLLANDÓ a Mindenségben. Ő az álmodó, érző, vérző, sugárzó TEREMTŐERŐ.

Boldogasszonyunk, Babba Máriánk, Napba öltözött Asszonyunk csak nekünk van. Az Istennő három arculatát mutatja számomra. Hogyan lehetnének „gyenge nők”, ha ilyen csodás erők élnek lelkünkben, mellettünk, felettünk? *Nem izmok adják az erőt, hanem belső tartalom.* A nemeiket hormonok határozzák meg, vannak izmos amazonok, madárcsontú férfiak, mindenki a maga adottságaival játssza le sorsát, élet-fejezetét. Sztereó típusok a vicclapokra valók, nem határozzák meg a valóságunkat. De az, hogy ki milyen korrektül és őszintén éli meg sorsát, meghatározza aszcendensét, mely végérvényesen kisugárzik az egész emberi nemre. Az Ősanyát minden nemnek magához kell ölelnie, s az Ő értékei szerint élni, alkotni. Ne kövessünk el több bűnt ellene, mert csak az ő fényében tudjuk visszakapni földi Mennyországunkat.

Népünk hite hatalmas volt, de nem „vakhit”, hanem a Természet rendjére és annak ismeretére épülő 'Égi Mese'. Éppen ezért tiszta és egyértelmű volt, hiszen égből áradó sugárzásban jelent meg szem és szellem előtt a fenti világ földi tükröképe. Minek is nevezzük a természetet mi, és minden más nép? ANYA-természetnek. Az ő mintája egy

tökéletes rend. Életritus, mely együtt lüktet Földünkkel, a Mindenséggel.

Szeretném figyelmünket visszairányítani az ANYÁHOZ, aki a téli napfogyatkozás legsötétebb pillanatában Fénygyermekének ad életet. – Emlékeztetni szeretném magunkat egy ősi, elfelejtett, eredendő idő-ritmusunkra melyet, mint minden mást, átírt a győztes történelem. A 13 holdhónapról beszélek, mely a női rendszert tükrözi, hiszen a földünk Anya, s rendje a női rendre épül. A peteérés és havi tisztulás tökéletes hulláma, melynek nyitott, befejezetlen spirálja állandóan készen áll az új kezdetek, s végzetek variánsaira. Ezt a ritmust gyönyörűen alátámasztja a Természetben és csillagokban rejlő aranymetszés titka, a szakrális geometria szépséges egyszerűsége, melyben a komplexumok szerényen megbújnak.

Befejezésül egy idézetet szeretnék megosztani a Női Erő papnői megnyilvánulásáról. Nem véletlen, hogy fénybe állítani a Papnőt választottam, mivel archaikus jelenével szeretném tiszteltem nyújtani azoknak a Szent Papnőknek, akik ma itt jelen vannak szépségükben, bölcsességükben, tisztaságukban, s hatnak csodálatos ismereteikkel Szellemre és Szívre. Bennük már az Ősanya feltámadott, s ott él munkájukban, szelleme átsugárizik lényükön, eltökéltségükön, szerénységükön.

Don Juan Matus táltos csoportjában voltak/vannak úgy férfiak, mint nők, tökéletesen felállított rendben. Mindenik táltos a maga különleges erejében, adottságában működik. Nem szétválasztva, hanem együtt mozognak a világok között. A férfi energia és a női energia kiegészítik egymást a csoportokban, ugyan akkor teljességet alkotnak ezek a táltosok önmagukban is. Merilyn Tunshende az egyik Naugal asszony, ki személyes élményeit, mint formálódó táltos-nő, Carlos Castanedához hasonlóan lejegyzí, s táltos-női meglátásait közvetíti. Írásai nagy hatással voltak rám, különösen az utolsó könyv, melyet kb. két éve olvastam. Címe: A Nagual Alkonyat-suttogása (nagual – ejtsd 'nahval', egy olyan táltos nő vagy férfi, akinek összefogó és összefoglaló képessége van. S bár minden táltosi téren kitűnő, de mint természetes vezető egyéniség, társai bizalmát hordozza, akik számítanak megoldó döntéseire. „Nem minden táltos nagual, de minden nagual táltos.”)

Merilyn ismerte Carlost és könyveiben többször is megemlíti. Míg Carlos mestere Don Juan

volt, Merilyné Dona Celestina, egy félelmetes és nagyon erős táltos asszony, aki már régen kilépett az emberi megalkuvások ördögszekeréből. Úgy Carlos, mint Merilyn, értékesedtek Don Juan és Dona Celestina tanításaiból.

Idézet a fent említett könyvből:

Dona Celestina otthona éjszaka, egy teljesen más világ volt. Miután minden gyertyát kioltottak, úgy tűnt, hogy feltöltődött valami vizes energiával és egy feneketlen kúttá vált. A kontúrok megpuhultak, majdnem eltűntek; végtelen folyékonysággal hullámoztak, mint hatalmas szivacsok az óceán fenekén. Baglyok telepedtek be az árnyékba burkolt Mesquite fák lombjaiba és gömbölyded tónusú hívásuk óriási buborékokként lebegtek le a teraszra.

Követtem Dona Celestinát az oltárszobájába, ahol gyertyafény mellett tette titokzatos dolgát, beleveszvé a késő éjszakába. Egy nehéz, takaratlan faasztalnál ült, s egy halom szárított gyökeret válogatott, rendezgetett, melyek amerikai mandakré-nak tűntek. Felnézett rám és intett, hogy üljek le vele szembe, egy egyenes hátú, nyers faragású székre.

„A háború, amit álmodtál, igaz.” – kezdte. – „Az ellenfél valamely része a lényünknek, élő, vagy halott, mely gyáván elbizonytalanodik az eredetiség feladata előtt, s csalatkozása visszatartja attól, hogy elérje végső szándékát ennek,” – kimutatván a terasz irányába, fel az ég felé.

„Ez egy belülről induló háború, egy háború a kicsinyes, ignoráns, félrevezetett szociális énnel, s nagyon kevesünknek van gyomra ahhoz, hogy leálljon a mérget csepegő csecs szopásáról és azzal szembeálljon. Nem lényeges nekik, hogy haldoklanak és csonkítják magukat a gyógy módokkal.

Nincs semmi értelme próbálkozni a kulturális megrögzöttségek legyőzésével. Mintha diplomátikus tárgyalást folytatnánk egy csecsemővel, vagy erőszakoskodóval.

Mélyen lent, ez az emberi természet olyan, mint egy nagy gyáva 'én szegény' önsajnáló, aki nem akar semmi változást, mely nem esik bele leszűkített haszonlesésébe. Nem tud elfogadni koncepciót, amit nem reflektálni, semmi, semmit, amit nem fogott fel borsó méretű önimádó agyával.”

„Tudom, most azt gondolod, hogy soha senki nem beszélt még ilyenképpen hozzád. Ki gondolkodik és beszél így végül is? Elmondhatom neked, hogy amikor fiatal nő voltam, bábaasszonyként tevékenykedtem egy ideig, s láttam minden ostobaságot, amit csak látni lehetett. Most, hogy kiteljesedtem, és sokkal idősebb vagyok, szeretek magamra úgy gondolni, mint egy bölcs asszony, aki bábaasszony egy életre, halad a tranzíciók felé, egy minőségi evolúció felé, nem egy értelmetlen futószalag reprodukció és habzsolás felé. Reprodukció, látod annyit jelent, hogy csinálni még többet ugyan abból. Ha túl sok habzsolás van és túl sok jövőtlen születés, az megtöri a felfelé törekvő evolúciót. Születés csak a legvédehetőbb körülmények között, megüresedett helyet feltöltő szinten kellene, hogy történjen. Ahh, elegendő volt ugyan abból az ismétlődésből – neked nem? Mint minden mással, ha túl sokat csinálsz belőle, végül is a minőség szenved meg, s ez van ma pontosan az emberiséggel. Ó, némelyik billegeti magát csinos kosztümökben, a foguk egy kicsit tovább tart, de nézd meg a végeredményt! Belül, mint a kártyavár.”

Igazad van mondtam, de mit tehetünk?

„Ha tudnánk egymással dolgozni és segíteni ezt a forradalmat, az egész valóságunk megfordulna prontó,” – és pattintott az ujjával.

„Vannak fiatal, nyomorúságos lányok, akik tanulni jönnek hozzám, ha megtalálnak. És amikor végzek velük, akkor önellátók, méltóságteljesek és tudják, hogyan kell erősíteni a női összefogást. Ők nem keresik az erejüket kölcsönvett fütyikkel, vagy véget nem érő anyasággal. Nem vetem meg a férfi energiát, pontosan az ellenkezője igaz. – De remek nők szükségesek ahhoz, hogy jó földi férfiakat hozzanak világra, ha erre van szükség. Mit gondolsz, honnan jönnek – a Marsról? – Talán egy párjuk... – Ebben a pillanatban nincsen többre szükségünk. Jobbakat kell csinálnunk, vagy semmit. A szexualitás nem volt dominálásra és alávetésre tervezve. A szerelem viszont kihívás a megérésre. Egyik sem következett a buja, könnyelmű reprodukcióra és a vég nélküli ejakulációra, különösen nem az optimális körülmények hiányában. Nekünk kötelességünk van a kiteljesülés megtalálására, amit nem lehet úgy elérni, hogy félbevágjuk magunkat párcsomókba. Az emberiség egy karnális egységhez van láncolva,

amit szét lehet törni, vagy kifejlődni belőle.

A férfiaknak szükségük van arra, hogy küzdenek, hogy válaszoljanak hősi kihívásaikra, mint harcosok és látomás-keresésre (mint táltosok), hogy alávéssék magukat bátor erőpróbáknak az igaz út megtalálásához – hogy ezek által legyenek érdemesítve, mint férfi, nem pedig fiú-kölyök potenciával, amint az anyjuk világra hozta őket, csak azért, hogy legyenek.

Ugyanakkor nem minden nő született anyának. Némelyik úgy volt tervezve, hogy szerető legyen az evolúció skáláján. Az anya a fiú kedvence, de az evolúciós hitves mindig az önálló férfi kedvese marad. Ez természetes. Egy szerető mindig stimuláló és kihívó.”

Ezen gondolatok felébresztik a szellemet. – Nagyon gyakran eszembe jut az Aranyhajú Lány meséje, melyet Édesanyám elemzett évekkel ezelőtt. A 99 fiú közül, csak egy volt érdemes. A minőségre törekvés az emberiség kihívása. Tündérszép Ilonának ősanyai minőségében őrszi hálószobájában az Élet és Halál vizét, lélekmadárkája vigyázásában. Micsoda erőpróba oda bejutni hangtalanul. A belső csend adja meg ezt a hangtalan-ságot. Először ezt a Csendet kell megtalálnia egy férfinak, ha kihívásának hősi útját sikerrel akarja megjárni.

Az igaz szerelmi kapcsolat időtlen, végtelen. A nő VÁR, s a férfi keresi, várát. Mágikus bejárata van, agresszióval be nem hatolható, de ha a férfi erőpróbáját siker koronázza, magától megnyílik. Oda kell figyelniük, nőknek és férfiaknak egyaránt, a mágikus formulára. Ismerjük fel magunkban a Kis Hőst és Tündér Ilonát, s ne adjuk olcsóbban.

Úgy néz ki, ma a 98 dominál, nem az EGY. Hol van az a kiválasztott Egy, aki megteszi a férfiaknak kiszabott próbatételeket, győzedelmeskedik lehúzó ösztönei fölött, megérti a Lófej üzenetét és követi sorsa csillagát? S hol vannak a Tündér Ilonák, Királynő Anyák és Sárkányanyók? – A mesékben nincsen kis hős segítő társak nélkül. Ezek a segítő társak mind mágikus lények. Bennük rejlik a mi valóság-formáló égi tündérmeséink üzenete. A Mindenség készen áll segíteni azt, aki jó úton jár. Mágikus segítség állandóan szemmel tart minket, s mellettünk terem az adott pillanatban,

különböző formákban. Ha csúnyán bánunk vele, elfordul tőlünk, mert nem érdemeltük meg a csodáját – ez nem a Mindenség hibája, hanem a mi lelketlenségünk eredménye. A mese nem mese, hanem lélek-tükör...

Dona Celestina egy indián asszony, valahol a Sonora sivatagban. Amit mond, a saját felismerésemet tükrözi. Erőpróba minden út, amit végig járunk. A Magyarság hatalmasan nehéz emberi sorsot él meg e földön, ahol értékrendszerét és világ-szemléletét évezredek át próbálja egy ellen-erő tönkretenni, megmásítani, hamisítani. Könnyebb lenne „beadni a kulcsot”, mint kiállni értékeinkért. A sorsom kiirányított az országból, de nem Magyarságból. Itt Amerikában fogtam fel mélységeiben magyarságom értékeit. A mi ősananyáink erős asszonyok voltak, népünk nem ismert szolgálékúságot, nem volt megalkuvó soha. Akik megalkudtak, nem lehettek Magyarok! Élünk az Aranykorban, volt Tündérvilágunk, ahol

az egyszarvú még köztünk legelészett. A minőség megteremtése és fenntartása természetes volt számunkra, s elismerést vált ki belőlünk egy olyan világban, ahol bővlik tömege szennyezi a földet. Valahol sejteinkben és mélytudatunkban még mindig működik ez ősi rend emléke és vágya. Ébresszük fel magunkban őseink értékeit, s ne találjunk kifogásokat azok gyakorlására.

Asszonyi Erőben él a feltámadás!

Újjászületést látok itt, az Őskutatási Fórum Asszonyai között. Látom az ősi papnőket bennük életre kelni, ragyogni. Ők azok, akik tanításukkal megnyitják előttünk a világok közti kapukat, s ez így természetes, hogy Magyarhonban, a Boldogasszony otthonában papnői járjanak elől. Teljes szívemmel kívánom, hogy nemes Papnői e gyülekezetnek erőt és hitet merítsenek e gondolatokból, egymásból, hogy az Ősanya útjára terelgethessék újra Nemzetünket.

IRODALOM

Merlin Stone: *When God Was A Woman*. Harvest Book, Harcourt Brace & Company 1976

Dian Stein: *The Women's Spirituality Book*. Llewellyn Publications, St Paul Minn. 1987

Janet & Stuart Farrar: *The Witches' Goddess*. Phoenix Publishing Inc. 1987

Merilyn Tunneshende: *Twilight Language of the The Nagual* Bear & Company 2004

Carlos Castaneda: *The Active Side of Infinity*. HarperCollins Publisher 1998

E.A. Wallis Budge: *Osiris & The Egyptian Resurrection Vol.1* Uj kiadas: Dover 1973 NY, original Medici Society, Ltd 1911

R.T. Rundle Clark: *Myth And Symbols In Ancient Egypt*. Thames and Hudson Ltd. 1959, új kiadás 1998

Gyárfás Ágnes: *Az Aranyhajú Lány*. Miskolc, 1999

Dr. Gyárfás Ágnes: *Tulipán Világ*. Miskolc, 2003

Gyárfás Ágnes: *Égi Mese*. MBE Miskolc, 2009

Gyárfás Ágnes: *Vizek Könyve I. – II. Kötet* MBE. Miskolc, 2006 – 2007

Gyárfás Ágnes: *Molnár Ferkó a Világmindenségben*

Dr. Gyárfás Ágnes: *A Szent Bába*. Miskolc, 2006

Dr. Gyárfás Ágnes: *A Lélek Útja Más Világokban – Kígyó Darvitéz és Tatárvitéz*. Miskolc, 2006

Molnár Anna Magyar Népballada

Az örök ifjúság vize Magyar Népmese

Maya a Méhecske